[Main Event #2 : HAGANAH]

เขาวิ่งหนีพร้อมกับเด็กสาวผมทองคนหนึ่งอยู่ในทางเดินที่ยาวราวกับไม่มีที่สิ้นสุด

กลิ่นของเลือด และเนื้อที่ถูกฉีกกระชากจนเละ อวัยวะภายในที่ไหลมากองกับพื้น จนกระเด็นมาถูกร่างของตนทำให้รู้สึกอยากจะอาเจียนออกมา

เจ้าปีศาจตนนั้นยืนอยู่ด้านหลังพวกเขา หน้าบานประตูสีดำที่โชกเลือดนั้น มันไม่ขยับไปไหน แต่ระยางค์สีดำกลับไล่ตามเขากับเด็กสาวผมทองที่วิ่งหนีมาด้วยกันอย่างไม่ลดละ

อีกนิดเดียว! จะถึงแล้ว ถ้าไปถึงทางออกได้ละก็!!

เขาพยายามคิดเช่นนี้เพื่อไม่ให้ตัวเองเป็นบ้าไปขณะที่สองขาก็ยังวิ่งไม่หยุดแม้จะรู้สึกเหน็ดเหนื่อยราวกับมีขดลวดพันไว้ทั่วขาทั้งสองข้าง และรัดแน่นจนจะฉีก

แต่เขาจะหยุดตรงนี้ไม่ได้… ถ้าหยุดละก็ ทั้งเขาและเธอก็จะ…

แต่เมื่อสายตาของเขาเหลือบไปมอง...เด็กสาวก็ไม่ได้วิ่งหนีข้างๆเขาอีกแล้ว แต่กลายเป็นศพอยู่ที่พื้น และกำลังจ้องมาหาเขาทั้งที่ตาเบิกโพลงอยู่

ไม่มีเวลาแม้แต่จะหนีต่อ เพราะร่างของปีศาจอัตตาตนนั้นมายืนอยู่ต่อหน้าเขาโดยที่ไม่ทันรู้ตัว มือของมันบีบคอเขาแน่น ยกสูงขึ้นจากพื้นก่อนที่ระยางค์สีดำพวกนั้นจะกระชากหัวใจของเขาออกมาทั้งเป็น



บางครั้งฝันนั้นก็ยังหลอกหลอนเขาอยู่ แม้จะผ่านมานานมากแล้ว แต่บางครั้งเมื่อมันปรากฏขึ้นมาในความฝัน เขาก็ไม่อาจข่มตาหลับต่อได้เลยซักนิดจนกระทั่งรุ่งสาง

ทั่วร่างของกานีมีตเต็มไปด้วยเหงื่อจนโซมกายจากความกลัวในฝัน… มือทั้งสองของเขากุมศีรษะตัวเองเอาไว้แน่นพยายามลืมเรื่องที่เกิดขึ้นในฝัน และบอกตัวเองว่าไม่ใช่ความจริง

เขายังมีชีวิตอยู่… เด็กสาวที่หนีมาด้วยกันก็ยังมีชีวิตอยู่….

พวกเขาไม่ตาย…..

ยังไม่ตาย….

แม้จะพยายามบอกตัวเองเช่นนั้น แต่หัวใจของเขาก็ยังเต้นรัวด้วยความกลัวที่ยังไม่จางหายไป

เขานึกอะไรขึ้นมาได้ และหยิบผลึกประจำตัวที่วางไว้บนโต๊ะข้างหัวเตียงขึ้นมาไว้ในกำมือแล้วนั่งกอดเข่าเอาไว้

แสงจากผลึกทอประกายพร่ามัวสะท้อนความรู้สึกในใจของเขา….

นับจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นกานีมีตก็ไม่อาจใช้พลังของผลึกได้เต็มที่เหมือนก่อนหน้านี้อีกเลย

แม้การผนึกพลังลงไปในอาวุธจะไม่เป็นปัญหา แต่การใช้ออร่าสนับสนุนผู้อื่นไม่ใช่อะไรที่เขาทำได้อีกแล้ว

ผู้รับใช้ธาตุแสงที่ไม่สามารถใช้ออร่าสนับสนุนผู้อื่นได้ยังนับว่าเป็นผู้รับใช้ธาตุแสงอีกหรือ? เขาอดไม่ได้ที่จะสงสัยคุณสมบัติของตัวเองในฐานะผู้รับใช้

กระนั้น… ผลึกของเขาก็ยังไม่แตก

….ถ้าหากเจ้านี่เชื่อว่าเขายังมีคุณสมบัติอยู่ในฐานะผู้รับใช้ เขาก็ควรจะทำตัวให้สมกับเป็นผู้รับใช้บ้าง

หัวใจที่สั่นด้วยความกลัวของเขาค่อยๆกลับมาเป็นปกติอีกครั้งแม้ความกลัวจะยังไม่หายไปจนหมดก็ตาม

“ผมเริ่มยาวแล้วแฮะ…” เขาเพิ่งสังเกตุเส้นผมของตัวเองที่ไม่ได้ตัดให้ดีๆมานานพอสมควรจนเริ่มยาวขึ้นกว่าเดิมมาก… ขณะเดียวกันก็มองกระจกทองเหลือง และใช้สีเหลืองปาดใต้ตาของตน

เขาไม่ได้ใช้สีทารอบดวงตามานานมากแล้ว… ตั้งแต่เหตุการณ์ที่คฤหาสน์ หลังจากการปะทะกับปีศาจอัตตาในครั้งนั้นเขาก็แทบจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคน

แต่ว่า… เวลานี้เขาต้องการบางอย่างที่ตัวเขาคนเก่ามีกลับมา

ไม่สิ… สิ่งนั้นตัวเขาคนเก่าไม่มีอยู่ด้วยซ้ำ

เด็กหนุ่มยิ้มจางๆให้ตัวเองในกระจก

ที่เขาต้องการไม่ใช่ความโง่เขลาที่พาตัวเองไปเผชิญอันตราย… แต่เป็นความกล้าที่จะต้องเผชิญกับอันตราย

….ความกล้าที่ตัวเขาคนเก่าคิดไปเองว่ามี...

เด็กหนุ่มไม่แน่ใจว่าตัวเองในตอนนี้มีความกล้าอยู่จริงๆหรือเปล่า และตัวเองจะกล้าเผชิญหน้ากับทัพปีศาจจริงๆไหม

แต่ว่าเขาจะไม่ยอมให้ตัวเองเป็นคนขี้ขลาดที่เอาแต่หดหัวอยู่ในที่ปลอดภัย และให้เจ้าปีศาจพวกนั้นชนะไป

เขาอาจจะไม่ใช่ผู้รับใช้ที่ต่อสู้เก่งที่สุด เขาอาจจะไม่ใช่ผู้รับใช้ที่ดึงพลังจากผลึกได้มากที่สุด เป็นแค่ผู้รับใช้ธรรมดาคนหนึ่งที่ออกจะรั้งท้ายด้วยซ้ำในหมู่ผู้รับใช้ทั้งหลาย

แต่ว่าเขารอดชีวิตมาได้

รอดจากคฤหาสน์ และปีศาจอัตตาตนนั้นด้วยความเสียสละของผู้รับใช้รุ่นพี่

รอดชีวิตมาจากการลอบโจมตีของพวกปีศาจที่ต้นไม้สีขาวด้วยความร่วมมือจากเพื่อนพ้องผู้รับใช้

นี่ไม่ใช่ชีวิตของเขาเพียงคนเดียวอีกต่อไป

เขาจะไม่ยอมให้ชีวิตที่รอดมาจากคนอื่นต้องปิดตายอยู่ที่นี่

“แนวหน้าที่โพลาริสงั้นเรอะ…”

เด็กหนุ่มจับมือขวาที่สั่นไม่หยุดของตน และฉีกยิ้มน่าหมั่นไส้ออกมาขณะที่ยังมองตัวเองในกระจกทองเหลืองอยู่

“นี่มัน...เรียกว่าสั่นสู้ได้สินะ?”